

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.I.1876 г.

Година 133 • юли 2009 • брой 7 • 0.30 лв. • Най-старият български седмичник

Когато праведните
са на власт,
народът се радва;
но когато нечестивият
началства,
народът въздиша.

Притчи 29:2

ДЪРЖАВА ОТ ПРЕСТЪПНИЦИ И ДЪРЖАВА НА ПРЕСТЪПНИЦИ

Мъчно бихме могли да намерим определение на понятието „държава“. Но като имаме предвид реалността и многовековната история на човечеството, бихме могли да кажем, че държава е територия, отделена от други територии със свои граници, която е населена от група хора, които създават свой бит, култура и изграждат своя форма на управление. То създава свои закони, които определят техните взаимоотношения..

В света има повече от двеста такива държави. Те се различават една от друга по големината на своята територия и население, по своя език, бит, култура, по своя стандарт на живот – много бедни и много богати, по начина на управление – република или монархия, диктатура или демокрация. По всички тези показатели можем да преценим и определим какъв е животът на народа в една или друга държава – дали там хората живеят добре, дали са свободни, дали има много бедни и много богати и няма така наречената „средна класа“, дали са напреднали в своето културно и духовно развитие, или са изостанали.

При своето посещение в Австралия бях извънредно много изненадан. Като ученик преди повече от 60 години знаех, че Австралия е била под властта на Великобритания. Английското правителство е използвало тази откъсната от света страна като затвор, където са изпращали осъдените престъпници. А сега гледах, разпитвах, слушах и виждах каква държава са изградили тези престъпници. Държава, в която изключи-

телно много е развито скотовъдството, селското стопанство, промишлеността, рудодобива, строителството на сгради, пътища и транспорт.

Заедно с възхищението си от тази държава, изградена от престъпници, изпитах болка, като я сравних с моята страна България, държава, която има повече от 1300-годишна история. Държава, която е изградена от трудолюбивия българин, създал своя писменост, култура и приел християнството толкова рано.

Сега тя е държава на престъпници. За няколко десетилетия те унищожиха земеделското стопанство, животновъдството, промишлеността, подземните богатства, природата заедно с морала и всичките християнски ценности. Тя стана държава на престъпници, които разграбиха китната наша родина и започнаха да я превръщат в пустиня.

При това сравнение неволно идва въпросът – коя е причината за такова голямо различие в развитието между една и друга държава?

Истината е толкова очевидна, че историята на народите ни я натрапва в очите ни.

Нека погледнем историята на Израил. Това е народ, който Бог отдели от другите народи и пое под Своето покровителство и грижа. Бог искаше този народ да живее според законите, които му даде. Всеки път, когато този народ изпълняваше Божията воля, напредваше в своето развитие и имаше успех във всичко, което предприемаше. Но щом се отклонеше от Божия път и изпаднаше под влиянието на околните народи, които се кланяха на идоли, Бог се оттегляше от Своя народ и Израил претърпяваше неуспех или падаше под робство. Това се вижда от страданията, които понасяше както по време на неговото пътуване в пустинята, така и когато се настани в Обещаната земя. На много места в Библията четем думите: „Израиланите сториха зло пред Господа, като се поклониха на ваалимити и оставиха Господа Бога на бащите си и в резултат на това понасят своите наказания.“

Нека погледнем на европейските народи.

Колкото повече един народ се е ръководил от християнските принципи и морал, толкова повече е прогресирал в своето развитие и обратно – започва ли да омаловажава, пренебрегва или отхвърля тези принципи и морал, толкова повече пропада морално и духовно и престъпниците излизат на предна линия. Това може да се види в историческото развитие на всяка европейска страна..

Тези християни, които искаха да живеят според тези принципи и морал, бяха подгонени в Европа и се преселиха в Новия свят. Там те основаха своята държава - Американски съединени щати, която е изградена изцяло на християнските принципи и морал – да се усвояват, прилагат и разпространяват навред по света. Тази държава започна да прогресира с шеметна бързина. Това доведе до нейното възгордяване. Днес ние сме свидетели, че тези принципи и морал са пренебрегнати на държавно ниво. Това не обещава нищо добро на Американските съединени щати.

За България можем да кажем същото. Народната църква не престава да изтъква, че по време на робството тя е запазила българщината сред нашия народ. Добре, но къде е църквата днес. Ние сме свидетели, че в българската държава християнските принципи и християнският морал на държавно ниво са пренебрегнати. България се управлява и развива като една атеистична държава. Затова ставаме държава на престъпници и все повече се увеличава престъпността.

Ако продължаваме да си затваряме очите, за да не видим, признаем и приемем тази истина и народът ни не се осъзнае от нуждата да работим за внедряване на християнските принципи и морал, ще продължаваме да пропадаме все повече и ще продължаваме да гледаме как пред очите ни все повече престъпници вилнеят из нашата родина.

Пастор Христо КУЛИЧЕВ

КАКВО СТАВА У НАС

Не можем да не отбележим една важна победа, която извоюваха разумните хора в България. Заслуги за това има и Гражданска инициатива „Справедливост“. Винаги е имало врагове на църквата, на християнските принципи и морал, на семейството. Вече тези врагове не действат така грубо и безскрупулно, но с хитрост и лукавство. Този път те искаха да си послужат със законна форма за разрушаване на семейството, като се приеме в новия семеен кодекс узаконяване на свободното съпружеско съжителство между мъж и жена без сключен законен брак. Разумните хора видяха в това предложение голяма опасност, която застраша-

ва нашето семейство. В резултат на направените протести в най-различна форма на църквите, на многото граждански движения и организации, а така също и представители на някои партии това предложение бе отхвърлено от парламента при второто четене на проектозакона.

Тази победа може и трябва да насърчи будните граждани в нашето общество, че те са силни и способни да спечелят и други победи. Достатъчно е да осъзнаят опасността, пред която сме изправени, и пропагандата, в която ни тикат нашите управници..

Нека се молим и работим, като излезем от своето безразличие и застанем смело в защита на истината и справедливостта, които Христос ни изяви и остави за ръководство в живота ни.

ДА БЪДЕМ РАЗЛИЧНИ

“И недейте се съобразява с този век (свят), но преобразявайте се чрез обновяването на ума си” (Рмл. 12:2).

Необходимо е поради това да се стараем да не следваме нито светския начин на живот, нито пък нашия разсъдък и умните си схващания, но винаги да овладяваме вилнеенето на чувствата и волята си и да вършим и понасяме нещата другояче, а не както казва разсъдъкът и волята, така че винаги да се различаваме от света и да му се опълчваме; така ежедневно ще се променяме и обновяваме в мисъл и чувство. Това означава, че ежедневно ние все повече и повече ще държим на това, което светът и разсъдъкът (покувареният разсъдък) мрази, че ежедневно (за ИСТИНАТА и заради ХРИСТОС) предпочитаме да обедняваме, боледуваме, да сме презирани, да сме глупци и грешници и да тачим най-сетне повече смъртта, отколкото живота, да ни е по-скъпа глупостта, отколкото мъдростта, да ни е по-драгоценно опозоряването, отколкото честта, да смятаме бедността за по-честита от богатството. Мисли, каквито светът няма, а несъмнено е настроен другояче и в този познат ни стар смисъл той си остава непроменен и необновен, но - закоравял и допотопен.

Мартин Лутер
Превод: Р. В. Т.

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

ЖИВОТ НА КАНАРА

Матей 7:21-29

Нека размислим върху заключението, което Христос прави на Своята проповед на планината. В него Той ни посочва колко е важно отношението, което ние имаме към това, което ни казва.

“И всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява...” (ст. 24) **“И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява...”** (ст. 26)

Тук Христос дава пример с два вида строители. Очевидно е, че и двамата напредват в своето строително начинание. Къщите изглеждат красиви и спретнати, но часът на истината идва, когато и двете къщи биват връхлетени от проливния тропически дъжд. Къщата, построена на канара, издържа, но не е така с къщата, построена на пясък. Тя може да е била по-красива и да е изглеждала привидно по-надеждна, но сгromoлясането ѝ бе голямо.

Христос ни показва много ясно, че ние трябва да бъдем не само слушатели на Неговото слово, но да го прилагаме на практика в живота си. Яков съветва първите християни да не се задоволяват, че знаят Божието слово, а да живеят според него. **“Бъдете изпълнители на слово-**

то, а не само слушатели, да лъжете себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото; понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил. Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, като не е забравлив слушател, а изпълнител на дело, ще бъде блажен в това, което прави.” Яков 1:22-25

Винаги животът ни трябва да свидетелства за Христос Това е важно поучение за нас, защото трябва да съградим нашия живот изцяло на Канарата Христос и всички да бъдем живи камъни, т.е. във всичко да се оприличаваме на Него. Само тогава можем да кажем, че сме съградили живота си на Единствената здрава основа Христос Канарата. Може да ни връхлети буря и да пострадаме, но Бог има грижата за нашето скорошно възстановяване, така както къщата на канара след голяма буря може да има нужда от някакъв ремонт. Мнозина, които са строили на пясък и къщата им се е разрушавала, са повтаряли грешката си, но е имало и такива, които са започвали на ново върху канариста почва. В духовно отношение е същото. Мнозина след житейски бури се опитват да продължат постарому но малцина осъзнават, че трябва да променят живота си, като започнат да го изграждат върху Канарата Христос.

Така е и с новороденото. Старият живот трябва да бъде напълно изоставен както пясъчливите почви и да бъде изграден на нова сметка върху трайното и вечното – единствено и само на Христос. На Него да възложим своето упование, дела и живот.

Примерът с канарата е добре познат още от Стария завет: **“Чаках с търпение Господа; и Той се приклони към мен и послуша вика ми. Изведе ме из гибелната яма, из тинята и калта; и постави на скала нозете ми и утвърди стъпките ми...”** (Псалом 40). Апостол Павел напомня на коринтяните, че канарата, от която евреите в пустинята пиха вода, е духовната Канара Христос. (1 Кор. 10:4).

Преди да отправи това предупреждение към своите слушатели, той им обърна внимание, че както дървото се познава по своите плодове, така и ние чрез своя живот и дела показваме дали сме наистина новородени християни, градим своя живот на канара или заблуждаваме другите със своите приказки и строим на пясък.

За да може нашият строеж да устои, ние трябва да намерим здравата основа, да, Канарата Христос и да изграждаме върху нея своя живот. Живот, който ще изявява Христос, живот, който да подбужда другите към следване на Христос.

Да помним добре, че рано или късно в Съдния ден делата на всеки човек ще бъдат открити и изпитани. За всеки би било ужасно да чуе думите на Исус **“Никога не съм те познавал.”**

В заключение на всичко казано дотук нека наистина животът ни да бъде постоянно изграждан на Канарата Христос. Да градим тези скъпоценни камъни, които са Христовите добродетели в нашия живот. Така няма да се посрамим, когато застанем лице в лице с Христос в края на дните си. Затова е необходимо на дело да прославяме всякога Божиия Син, Който е основата, Канарата на нашия живот.

Атанас ТИХЧЕВ

ЗАЩО ДОЙДЕ ХРИСТОС?

19. Христос дойде да служи и да даде живота си откуп

Матей 20:28

Двама от Христовите ученици, братята Яков и Йоан пожелаха Учителят им да задоволи техните човешки амбиции да им даде да седнат от дясната и от лявата Му страна в Неговото царство. Това предизвика негодувание у останалите ученици. Исус ги повика и им каза: „Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях и големците им властвуват над тях. Но между вас няма да бъде така; а който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да му служат, а

да служи и да даде живота си откуп за мнозина

Христос разкрива, че Той дойде да даде пример не само на своите ученици, но на всички, които се стремят към високи длъжности, към почести и власт, че те трябва да бъдат служители на другите. Длъжността министър означава „служител”. Човекът, заел тази длъжност, има задължението да служи на другите. Христос показа това не само когато изми краката на учениците си, но през целия си живот.

Христос ни разкрива също така, че неговото служение на другите премина в отдаване живота си откуп за грешниците. Всеки грешник е осъден на вечна погибел заради греховете си, понеже заплатата на греха е смърт. Това осъждение е за всички човечи, понеже всички съгрешиха. Но Бог създаде човека по Свой образ и по Свое подобие. Той го създаде за Себе Си и вложи в него от Своя дух, за да живее вечно. Макар че грехът прекъсна общението на човека с Бога, любовта на Бога към човека остана непроменена. „Бог показа

БИБЛЕЙСКО ИЗУЧАВАНЕ

Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас” (Рим. 5:8). Той взе върху Себе Си наказанието за нашите грехове и със Своята смърт на Голгота плати цената за нашето спасение. Сега всеки грешник може да получи това спасение даром само чрез вяра в изкупителната жертва на Господ Исус Христос. „Като знаете, че не с преходни неща – сребро или злато – сте изкупени от суетния живот, предаден на вас от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос” (1 Петр. 1:18-19). Това знание всеки грешник може да получи чрез вяра, като се довери на истината на Божието слово, че Христос дойде да даде живота си откуп и за него. Този, който с вяра приеме тази истина, ще може да каже като апостол Павел, че Христос „ме възлюби и предаде Себе Си за мен” (Гал. 2:20).

9. ДА НИ ПРЕДПАЗИ ОТ ГРЯХ

Парната машина има клапан, за да може, когато налягането стане много високо, чрез този клапан да излезе излишната пара и да се избегне експлозия.

Така и ние, хората, особено когато сме постигнали много неща, когато сме успели, когато сме почитани, когато имаме високо обществено положение, а и духовно успели и ценени, може да се забравим и да се възгордеем. Тогава Божието слово казва, че следва падението (Пр. 16:18).

Гордостта е грях. Бог иска да ни предпази от възгордяване. Затова понякога ни дава някакъв „трън в плътта”. Поставя ни „авариен клапан”. Когато напрежението от себичност, самодоволство или гордост нарасне, този клапан – съответният „трън”, да задейства, за да изпусне „излишната пара” и налягането да се

нормализира.

Бог даде на апостол Павел „трън в плътта”. Какъв бе точно той не е много ясно, но едно знаем със сигурност – **защо, с каква цел Бог му го даде.** Апостол Павел казва: **„за да не се превъзнасям”.** (2 Кор. 12:7)

Какво значи „да не се превъзнасям”? – Да не се хваля много.

С какво да не се хвали? – „Поради твърде многото откровения”.

Действително апостол Павел имаше с какво да се похвали. Освен лична среща с Исус на път за Дамаск и всекидневното лично водителство апостол Павел „бе грабнат и занесен в рая и чу неизразими думи, които на човек не е позволено да изговори” (2 кор. 12:4). В резултат на което той можеше да помисли нещо повече за себе си. Да забрави, че е само човек, че не заради заслугите си, но за неговото служение Бог го дарява с тези откровения. Можеше да надцени себе си както Мойсей на Мерива. Мойсей дотолкова беше свикнал да бъде проводник на

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВИТЕ НИ

Божията сила, че при Мерива, вместо да прослави Бога, той каза на народа: „...да ви извадим ли вода из тая канара?” (Числа 20:10), с други думи, ние с Арон да ви дадем вода, с което не прослави Бога.

Мойсей бе човек, с когото Бог говореше лице в лице, но той бе смирен и напълно подчинен на Бога. Само този път, може би не напълно осъзнато, той не прослави Бога и това му костваше влизането в Обетованата земя.

Бог не чу молитвите на апостол Павел и не премахна неговия „трън в плътта”, за да го предпази от възгордяване. Много пъти Бог също не чува нашите молитви и не ни дава това, за което се молим, защото иска да ни предпази от някаква грешка или грях, от нещо, което може да стане пречка за благословение в живота ни.

К.

КОГАТО ЧОВЕЧЕСТВОТО УПОВАВА САМО НА СИЛАТА СИ

“Силният ще бъде като кълчища и делото му като искра. И то ще изгори заедно с него, без да има кой да ги гаси” (Исаия 1:31).

Новите голиатовци днес. Новият бог на нашето време. Голиатовците днес са на мода. Богът на силата е всемогъщ. Едновременният пещерен човек, роб на природни стихии, роб на черно невежество и жестоки религиозни и социални системи е свободен. Счупил е веригите и е вкусил от щастието на свободния и силен човек. Той е разбрал могъществото на силата. Затова в него се е развило едно ново поклонение - страстното поклонение пред силата. Днес едновременният роб е станал Голиат. От опит е видял, че силата е мощно средство. Гарантира му нови блага, повдига самочувствието му, засилва спокойствието му, издига го в очите на околните, респектира неприятелите му.

Затова днешните хора се стараят да бъдат силни. Слуша ме постоянно за силни правителства, силни армии, силни народи, силни водачи. Върху силата хората градят всичко - и бъдеще, и мир, и благоденствие. Като че ли днешният свят ти казва: Не е важно дали си морален, дали си човек с характер, дали си чистосърдечен, дали си в мир с Бога. Важното е дали си силен!

Това не е модерен копнеж. Стремежът за сила е толкова стар, колкото е и човешкият род. Облягане върху силата е един от първичните инстинкти у човека. Както лъвът се обляга на лапите си, вълкът на челюстите си, така човекът се обляга върху силата. Силата не признава разума, отхвърля любовта. Тя познава само едно - мрачното първично лудуване на хаоса. Затова пробуждащата се мисъл започва да гледа с подозрение и безпокойство на

силата. Тя се стреми към нея, но същевременно се старае и да я обладае, защото започва да създава, че силата е като огъня - и дава полза, но и опустошава.

Днес човечеството се стреми към силата. И в този стремеж има нещо опасно, нещо болнаво. Той показва, че човечеството не е намерило пътя, не е опитало мъдростта, не е вкусило от Божествената любов.

И всред днешното безумно надпреварване за сила и повече сила от полза е да си припомним какво Библията, Книгата на мъдростта, казва за силните. Аз отварям Исаия 1:32 и чета: “Силният ще бъде като кълчища и делото му като искра. И то ще изгори заедно с него, без да има кой да ги гаси”. Силният ще бъде като кълчища. Бедна, жалка участ! Няма мраморен паметник. Няма гранитна колона. Няма една дума на благодарност от поколенията. Кълчища! Символ на разбърканост, нестабилност, преходност. Кълчища - как лесно те пламват и изгарят! Материал, който лесно гори и не оставя нищо освен дим след себе си. Материал за огън, за пожарища и разрушения. Делото му като искра. Искрата подпалва огъня и изчезва. Кибритената клечка, която подпалва огъня, изгаря първа в него. Делото на силния се оприличава на искра. То подпалва пожара на живота му. Извършиш една неправда и тя те подтиква към втора. Извършиш едно безчестие и то те подбуди към второ. Вкусиш веднъж от плода на греха и падението, и той разпали в тебе пламъци на нова по-голяма жажда. Почувстваш се силен в пари или власт, или влияние, и желанието за повече и повече забущува в душата ти. Делото е като искрата. То всякога разпалва нови и нови огньовете в нас. Кълчищата лесно пламват от малката искра. Силният, защото уповава на себе си, е самомнителен, горделив, лесно избухлив. Това, което върши, е едно - запалва един пожар, една съсипателна огнена вихрушка. Делото му не пои, не храни, не облекчава, не лекува. Бедните не се обличат, гладните не се нахранват, онеправданите не получават правата си. Делото му не е като делото на добрия пастир или лекар, или земеделец,

който оре, копае, чисти, сее, облагородява земята. Делото му като искра подпалва само пожара. Започва огнената буря.

Резултатът - и той, и делото му изгарят. Пълно унищожение! Без да има кой да ги гаси. Без да има кой да се притече на помощ. Кой ще му помогне, когато пожарът, който той е подпалил, е обхванал всички? Кой ще му помогне, когато той се счита за силен и затова не би потърсил помощ от никого. Кой ще му помогне, когато той е прекъснал всички мостове между себе си и ближния, когато в закоравяването на сърцето си той се е направил неподатлив към всяка божествена струя на мъдрост. Светът, вековната човешка опитност доказват истинността на това Слово Божие. Колко силни хора са марширували през историческата сцена на света. От библейския Голиат, който се считаше непобедим в силата си, до съвременния диктатор, който трябва много да мисли, докато сложи подписа си под известен документ - колко дълга верига от жреци и първосвещеници на бога на силата! И всички са изчезвали в пожарищата, които сами са запалвали.

Приятелю, силата е хубаво нещо. Но само сила не е достатъчно. Водната стихия е полезно нещо; но тя може да руши. Всичко зависи от това дали тя е под покровителствашото влияние на разума, на любовта в човека. Нещастие е за света, че днес копнежът за сила е излязъл толкова много на преден план, щото е потъмнил всичко друго. Човечеството е доволно въоръжено. Човек днес е достатъчно силен. Това, от което той се нуждае, е да прибави към силата доброта и към мъдростта - любов. Тогава само ще царува правда и мир на земята.

Старай се, о братко мой, старай се да бъдеш добър, старай се да обичаш, защото там, дето има доброта и любов, мъдрост и божествена истина, там има и сила - силата на Онзи, Който е по-могъщ от цялата Вселена.

П-р Васил Зяпков
13.X.1939 г

ДО АМЕРИКА И НАВРЕД

Сряда беше ден за почивка. Естер беше покаяла на закуска пастири от района. Разговаряхме продължително за положението на църквата, за различните изпитания, през които преминава тя и всеки отделен вярващ. След като гостите си отидоха, ние останахме сами с нашите домакини и те ни разходиха из своето владение. Около къщата си имат към пет декара гора, за която никой не се грижи. Американците не обработват земята си. Само тези, които се занимават със земеделие, имат своите ферми. Всички други, които имат големи терени, ги оставят на естествено им развитие. Разбира се, с разрастването на новите градчета всички големи терени ще започнат да намаляват чрез новото строителство.

На другия ден след закуска Естер и съпругът ѝ ни закараха до съседното градче Винчестер в дома на пастир Боб Стейнбек. Явно че заселниците в това градче са от английския град Уинчестер, който е известен с оръжейното производство. Пушките винчестерки са били много известни в началото на миналия век. Боб ни настави в хотел, което ни осигуряваше чудесна почивка. Вечерта ми направиха запис за предаване по тяхната местна телевизия, което се води редовно от църквите в града.

Изненадата, която ни поднесоха нашите домакини, беше вечерята в петък в българския ресторант „София”. Запознахме се със собствениците - Маргарита и Божидар Янакиеви, на Vdley Avenue. Похвалното за тези българи е, че те използват ресторанта си не само за печалба, както обикновено правят всички, а и за да рекламират разнообразните български ястия, да запознават всички свои клиенти с историята на България.

По стените се четяха надписи:

”България е основана в 681;

България е разположена в източна Европа, северно от Гърция и Турция и южно от Румъния;

Дунав е най-дългата река в Европа и северната граница на България с Румъния;

Черно море е източната граница на България с Русия;

България е най-важният кръстопът, който свързва Европа с Азия;

Двамата братя Кирил и Методий са създали българската и славянската азбука;

България е родното място на Спартак.”

Когато един посетител прочете тази много кратка информация за България, той добива известна представа и няма да казва, че Будапеща или Букурещ е столицата на България.

Но когато един сериозен човек, бил той американец или българин, направи сравнение, че българската държава съществува от 1300 години, а Америка е само на 300 години, неизбежно си задава въпроса: „Защо България въпреки своето 13-вековно съществуване е изостанала толкова много и се намира на последните места в своето развитие, а Америка само за 3 века е заела челното място в света?”

Просветеният духовно човек веднага ще даде правилния отговор, като посочи истинската причина за тази голяма разлика. Този отговор е само един: Америка е страна, изградена от хора, които поставиха за основа при изграждането на своята страна християнските принципи, които са изявени в Библията. Даже работеше много усърдно за тяхното разпространение по света. Но България остава много далече от такова виждане. Историята потвърждава, че всяка страна, която пренебрегва тези принципи или се отклонява от тях, в това число и САЩ, изостава и започва да потъва.

Поканихме собствениците на ресторанта на

богослужението в неделя.

В събота, 12 февруари, имаме сутрешна служба. Имаше малко хора. Не се оправда очакването на нашите домакини, че ще дойдат гости от другите църкви, които не биха искали в неделя да отсъстват от своите църкви. Но имаме благословено общение. Споделих истината, че всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога. (Рим. 8:28). Пастирът Боб ми сподели – Това беше проповед специално за мене поради постоянните болки, които имам в кръста.

В неделя имаше много добро посещение и аз проповядвах с благодат за очите на вярата. Видяхме се и със собственичката на ресторанта и с майка ѝ. Проповедта беше докоснала сърцата на мнозина. В неделя направихме както в събота – взехме останалата храна от обяда и вечеряхме с нея в хотела. Така спестявахме отиването в ресторант за вечеря. Но Пати, съпругата на пастира настояваше в неделя вечерта да бъдем у тях на разговор и лека вечеря. Макар оперирана в коляното и ходеща с патерици, тя беше винаги с нас.

Имахме много хубаво общение и разбрахме трудностите, през които са преминали в своето служение. Боб е бил пастир в United Church of Christ, но напуснал, понеже тя станала много либерална и година и половина бил без заплаща. Работел с група вярващи, които не искали модернизъм, не искали и харизматизъм. Нямали сграда и се събирали в кафене или в ресторант. Към тях се присъединила и друга група, която имала църковна сграда, строена преди 15 години, но останала без ръководител. От две години са заедно в тази сграда. Така Бог му подарил жива църква и сграда, а преди да се разделим, отново научихме урока за Божията вярност. Сутринта поехме пътя за дома - най-доброто място за нас на този свят, преди да отидем на небето – нашия вечен дом.

ЗА ВАС ЖЕНИ

ЕДИНОМИСЛИЕ И ЕДИНОДУШИЕ

„Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомушие (Пс.133:1)

Угодно на Бога и полезно за нас е да живеем единни в Христовото тяло, да се радваме на единство в духовното ни семейство. Единството се изявява чрез християнските добродетели, единомислие и единомушие. Те, от своя страна, са тясно свързани с любовта между братя и сестри, защото „любовта свързва всичко в съвършенство“ (Колос. 3:14).

Пример за съвършено единство и жертвена обич е Светата Троица – Отец, Син и Святият Дух слети в една личност. Исус показва първостепенното значение на единството в Своята първосвещеническа молитва „да бъдат едно както Ние сме едно“ (Йоан 17:22)

Първото качество, присъщо на единството, е **единомислието**. Призови за единство в мисъл и ум намираме на много места в Библията: „Бъдете всички единомислени“ (1 Петр. 3:8); „Бог... да ви даде единомислие помежду си според

Христос Исус (Римл. 15:5); „Бъдете съвършено съединени в един ум и една мисъл“ (1 Кор. 1:10); „Усъвършенствайте се, утешавайте се, бъдете единомислени (2 Кор. 13:11). Разбираме, че Бог е Този, Който ни дава единомислието, а идеалният пример за подражание е Исус Христос. Нашите взаимоотношения трябва да се изграждат на основата на единомислието. Това не означава, че ние като програмирани роботи трябва да вземаме абсолютно еднакви, еднообразни решения. Нашите решения и действия обаче трябва да са в посока на Божиите изисквания, а не да им противоречат. Християните трябва да имат единна насока на мисълта в духовната област, да откликват на важните и съществени въпроси с Христов ум (1 Кор. 2:16). Христовият ум ни помага правилно да разбираме истините, които Бог е изявил в словото Си, и да можем да ги прилагаме по подходящ начин. Хармонията на единомислието можем да намерим само в неразривната ни връзка с нашия Господ Исус Христос. Единомислени с Него можем да бъдем единомислени по между си. Трябва постоянно да се преобразяваме „чрез обновяването на ума си“ (Римл. 12:2) и така да изявяваме вътрешната промяна, която Святият Дух е извършил у нас, контролирайки нашите мисли.

За да можем да действваме съгласно Божията воля, освен единомислие от нас се изисква и друго качество – **единомушие**. Буквално това означава да бъдем „в една душа“. Душата е самата човешка личност със собствени мисли, чувства и воля. Единомушие означава пълно съгласие

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

в мислене и действие. Към единомисленето са добавени новите чувства, волеви решения и стремежи - основани на формираната от мисълта ценностна система на християнина.

На първо място **единомушието е съгласие за това, какво представлява истинското благовестие**. „Да чуя за вас, че стоите твърдо в един дух и че се подвизавате единомушно за вярата на благовестието“ (Филип. 1:27).

Единомушие значи пълно съгласие в действията ни. Затова служението ни трябва да бъде в хармония, разбирателство, всеотдайност със съвършена любов.

Бог дава единомислие, за да Го прославяме и да Го хвалим единомушно, като се приемаме един друг такива, каквито сме, така както и Христос ни прие (Римл. 15:5-7).

Освен в благовестието служението и хвалението, **единомушието намира изява в общата молитва на светиите** (Деян. 1:14, 4:24), **в слушане и възприемане на словото** (Деян. 8:6)

Единомислието и единомушието ни даряват с привилегията на живот в любов и мир, каквито светът не познава. Сплотени в тази хармония чрез Христовата сила, ние можем от многообразието на нашите характер да изградим исканото от Бога единство в нашата църква.

Елка ДЖАМБАЗОВА

Язвите в църквата

Лечението започва с честен поглед към себе си.

Църквата е такава, каквато съм аз. Тя не е такава, каквито са другите. Тя е като мене. Такъв, какъвто трябва, ли съм? Дали аз съм онова, което Христос, Който умря за мен, иска да види у мен? Ако аз съм себичен, то и църквата е себична благодарение на мен. Ако аз съм клюкар, то и църквата е клюкарска. Ако аз съм нечестен, то и църквата става нечестна.

Преди да започнем каквото и да е лечение, трябва да погледнем честно към себе си и да се видим такива, каквито Бог ни вижда. Всъщност, когато Бог погледне към мен, какво ще види? Как би ме охарактеризирал Той? Божието чадо, на което може да разчита за благословието на Своята църква, или пък този, който оставя служението си в църквата в най-неподходящия за това момент?

Кой зарежда живота ми?

Имало ли е време, откакто бях спасен, когато съм били напълно посветен на Господ Исус Христос?

Бог не ни е простил, за да седим на пейката в църквата и да размишляваме за вечния живот. Аз и ти сме изкупени, за да бъдем Негови свидетели, за да прославяме Бога за нещата, които е извършил за мен и за теб.

Няма такова нещо като частично посвещение.

Ние сме специалисти по частичните работи. Ще поправим автомобил с помощта на тел. Ще градим църква с помощта на партийни методи. Бог обаче не благоволява в частичните неща. Той очаква от нас пълно посвещение, пълна покорност.

Преди излитане, при отделяне от земята самолетът достига момент, в който няма връщане назад. Той се движи вече достатъчно бързо, за да се издигне, и ако не го направи, пистата свършва и той ще се разбие. Единственият изход в този момент е да се отдели от земята. До този момент трябва да достигнем аз и ти, когато решим да се откъснем от земните грижи, от земните планове и да се посветим напълно на Господ Исус Христос.

За съжаление има много църковни членове, които са седели дълги години на пейките в църквата, на пистата за излитане, но никога не са се отделяли от земята. От години те седят на края на пистата и размишляват за летенето. Дали трябва да летим срещу вятъра, или е по-добре да се оставим на поривите му? Ние сме сътворени, за да летим! Да се откъснем от земята, да се отделим от земните грижи, да напуснем удобното гнездо и да полетим във висините, предали напълно живота си на Божието ръководство.

Апостол Павел дава ясно напътствие за онова, от което се нуждаем да станем в живота ни: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива,

свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение“ (Римляни 12:1). Като християни ние нямаме право да живеем свой собствен живот и да правим, каквото си искаме. Ако Бог на Библията е нашият Бог, Той трябва да е първият и последният авторитет в живота ни. Ако не е така, то ние живеем едно плътско християнство, участваме в една плътска църква и по този начин правим една църква плътска.

Бог днес иска да ни благослови, но няма да го направи, докато не Го възлюбим достатъчно и не покажем, че Той е най-важният в живота ни. По такъв начин ще се противопоставим на плътското християнство.

Бог ежедневно търси хора, които да използва — „И... потърсих между тях мъж, който би издигнал оградата и би застанал в пролома пред Мене заради страната, за да не я разоря...“ (Езекил 22:30). Бог очаква от нас да се намесим в света, в който живеем, правейки Исус Христос свой личен Господ и това ще промени нашия живот, нашата църква, нашия град, нашата страна... и целия свят.

П-р Тошко ХРИСТОВ

Да останем на пътя!

Младежите бяха напълно поразени от пейзажа на високопланинското шотландско тресавище. Групата, която вървеше порядъчно шумно, ставаше все по-тиха и по-тиха. Наоколо хълмове без дървета, покрити с цъфтящи изравничета и огромни храсти от папрат. Покрай тесния път по-големи и по-малки водни площи, от които бълбукаха тайнствени мехури. Красиво, диво и малко странно. Един от младежите запита загрижено: „Ще намерим ли със сигурност обратния път към лагера?“ Аз показах дебелиите колове, които се появяваха по пътя там, където пътеката минаваше между водните ями. Горният край на коловете бе маркиран с ярко жълт цвят. „Ще следваме постоянно коловете и тогава не можем да се изгубим“ — уверих аз младежите. „Който изостави тук пътя, е самоубиец“ — каза един от младежите. „А ако някой размести коловете, ще стане убиец“ — добави друг.

— Да, колко вярно е — разсъждавах аз — точно така е с добрите Божии заповеди, които трябва да следваме!

Еми МАРИНОВА, Превод от немски

Анонимно Асеновград – 50 лв.
Кирил Тинев, Кричим - 50 лв..
Анонимно София – 20 лв.
Анонимно Русе – 20 лв.

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2, тел.: 8394-117
zornitsa1876@abv.bg

ISSN 0861-3826